

[Justitsministeren.]

til, naar Skifteretten finder det begrundet, at efterkomme de andre Arvingers Ønske om et Skifte.

Der har fra de ærede Ordføreres Side ikke været overstrømmende Begejstring for, at Testationsalderen sættes ned til 16 Aar. Jeg er en Tilhænger af dette, da jeg finder det rimeligt. Jeg synes ikke, man kan lukke Øjnene for, at Ungdommen i Dag er tidligere udviklet og tidligere moden, og jeg synes ikke, der er noget urimeligt i, at en ung Mand eller Kvinde paa 16 Aar, naar de ønsker at bestemme ved Testamente over deres Efterladenskaber, ogsaa faar Lov til det. Jeg tror, at den Ængstelse, som det ærede Medlem Hr. Rytter nærede for at Sønnen, der blev irettesat af sin Fader, skulde kunne svare: pas paa, for ellers gør jeg dig arveløs, er af mere teoretisk end praktisk Betydning. I øvrigt kan man jo indvende her, at hvis noget saadant kan ske, kan det lige saa godt ske, naar Sønnen er 18 Aar, som naar han er 16. Og det kan ogsaa ske, efter at han er fyldt 18 Aar, at Faderen føler Trang til at give ham Vejledning eller Retledning paa en eller anden Maade. Jeg synes, det er rimeligt at tage Alderen 16 Aar, navnlig naar man ophæver Adgangen til fremtidigt — hvad man jo kan i Dag — at faa Konfirmation paa yngres Oprettelse af Testamente.

Hvad angaar det ærede Medlem Hr. Rytters Spørgsmaal om, hvorledes det vil være med Hensyn til Adoptivbørns Livsarvinger, om de har samme Arveret som Adoptivbarnet, ogsaa hvis Adoptionen er sket før Loven af 1923, skal jeg svare, at efter Lovforslagets § 26 maa det efter min Mening være saaledes, at Livsarvinger efter et Adoptivbarn har samme Arveret efter Adoptanten, som det selv vilde have haft, selv om Adoptionen er sket før 1923. Saaledes var det ikke efter Adoptionsloven, for i den blev det udtrykkeligt sagt, at disse nye Bestemmelser i § 27 gjaldt ikke for tidligere Adoptioner. Men saa vidt jeg har forstaaet det, er der i det Lovforslag, jeg har fremsat, ikke taget et saadant Forbehold. Derfor mener jeg, det nu kommer til at gælde for alle Adoptioner, at Adoptivbarnets Livsarvinger har samme Ret som Adoptivbarnet, men jeg mener, det er naturligt efter den Anledning, som det ærede Medlems Omtale af Spørgsmaalet har givet, at drøfte dette nærmere i Udvalget. Og er der her nogen Tvivl, saa synes jeg, man skal bortfjerne Tvivlen, idet jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Rytter i, at det bør være

saaledes, at denne Regel gælder ogsaa med Hensyn til tidligere Adoptioner.

Saa har jeg kum til Slut nogle Ord til de ærede Medlemmer Hr. Malchau og Hr. Lannung i Anledning af deres Omtale af Arvefonden, idet jeg i øvrigt mener ogsaa ved de Udtalelser, jeg nu har fremsat, at have besvaret adskillige af de Bemærkninger, som de er fremkommet med vedrørende Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. Lannung er jo en meget kritisk Læser af hvert Ord, der bruges, og paapasselig over for, at Ordene ikke kan misforstaas, og fandt derfor ogsaa Anledning til her fra Talerstolen at give mig det gode Raad, at jeg endelig maatte passe paa, at det ikke blev staaende i Rigsdagstidenden, at jeg havde sagt, at hvis man myrder sin Svigersøn og Svigersønnen saa senere dør, kunde det og det ikke ske. . . . Naturligvis er der andre Veje, ad hvilke man kan komme med en saadan Oplysning til en Kollega — det er jo ikke forbudt at gøre en Kollega underhaanden opmærksom paa et eller andet —, men jeg vil indrømme, at det naturligvis har større Værdi, hvis Offentligheden skal gøres bekendt dermed, at sige det her fra Talerstolen. Jeg har rettet denne Udtalelse, hvilket sikkert vil glæde det ærede Medlem ganske overordentlig meget, men hvis det ærede Medlem havde sagt dette til mig i Forvejen, kunde han have undgaaet at sige det heroppefra. Jeg er nu ikke ganske sikker paa, at det ærede Medlem har Ret, og at jeg havde behøvet at rette Udtalelsen. Det er dog et Spørgsmaal, om man ikke kan sige, at man myrder sin Svigersøn, og saa dør han. Jeg tror egentlig, at det sprogligt set vist kan forsvares; man kan ikke sige, at man myrder sin Svigersøn og han ikke dør, men det andet kan man sige.

Det ærede Medlem, der er en meget kritisk Læser af, hvad der siges, burde ogsaa have Evnen til at læse lidt bag Ordene, der siges, og hvis han havde haft denne Evne, vilde han sikkert have været klar over, at jeg, ligesom jeg ikke staa uvenlig over for en Indskrænkning af de legale Arvingers Kreds, ikke staa helt uvenlig over for Spørgsmaalet om en Arvefond i Lighed med det, man har i Sverige. Jeg synes, der er umaadelig meget tiltalende i denne Tanke, og det mener jeg ogsaa jeg gav Udtryk for i min Fremsættelsestale. Jeg var bange for at sige det alt for stærkt, for man har jo visse Hensyn at tage, baade til Ministerkolleger og Parti — det, man kommer med, skal jo gerne være Udtryk